

DE VEGADES SEMBLA

que el mot *candidat* vingui de la paraula 'càndid'. No tinc el diccionari de Coromines a mà i, per tant, és més que possible que es tracti d'una etimologia d'estar per casa, però no he pogut deixar de pensar-hi les darreres hores després d'haver llegit la increïble entrevista que el Dr. Sala i Martín va fer al candidat Sr. José Montilla al diari *La Vanguardia*.

Una de les condicions fonamentals per fer de candidat és saber entomar les situacions tal com van venint. És allò que col·loquialment anomenem *tenir cintura*. L'entrevista de l'altre dia, que no és cap anècdota i que em sembla que passarà als anals de com un candidat no ha d'afrontar una situació complicada, posa espectacularment de manifest quines han de ser les virtuts bàsiques d'un candidat a la presidència d'un país.

En primer lloc, un ha d'esperar que el candidat sigui un home assenyat, tranquil, no arrauxat. La flegma és un antídoto fonamental contra la precipitació, contra el no prendre decisions a la babalà, contra reaccions de caire personal en situacions en què el candidat no es representa només a ell mateix, sinó en què encarna tota una proposta política. Reaccionar amb un aixecar-se de la taula quan no t'agrada el que t'estan preguntant per poc

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

El candidat

— píndoles —

«Un ha d'esperar un cert exemple de **VIRTUT** pública del candidat. Em refereixo a una **ACTITUD** davant de la **VIDA**, a la manera com el candidat es desplega davant de la vida»

afortunat que sigui, per desagradable que sigui quan has acceptat l'entrevista prèviament, ensenya molt a les clares quins són els motors que et mouen en el dia a dia del quefer polític. Saber entomar, saber escoltar, posar uns grams de sentit de l'humor a la impertinència dels altres és bàsic per afrontar les dificultats.

En segon lloc, un ha d'esperar un cert exemple de virtut pública del candidat. No em refereixo a la virtut associada a la castedat, ni a la virtut santificadora, no. Em refereixo a una actitud davant

de la vida, a la manera com el candidat es desplega davant de la vida. En la mirada del candidat hi ha d'haver la netedat necessària per desarmar qui l'ataca, per vitriòlic que sigui, per bèstia que sigui l'atac. Només amb la virtut, amb una interiorització virtuosa de la feina del polític, és possible construir una cuirassa contra els atacs exteriors, per més injustos que siguin. El candidat mai no hauria de qüestionar la llibertat de qui pregunta, mai no s'ha de rebaixar a l'altura de qui sembla que l'ofèn. La virtut ha de sorgir

«La **CANDIDESA** dels candidats és fatal perquè també parla de la candidesa dels **ASSESSORS** i dels **APARELLS** que arriben a pensar que tot s'hi val i que **QUALSEVOL** val»

— píndoles —

de la mirada neta, d'un somriure clar.

En tercer lloc, cal saber defugir l'enemic principal del polític: el culte al jo. Perdoneu per la cita llarga que ara us faré, però em sembla que paga la pena. Coneixeu Tomàs More? Va ser un dels grans polítics del Renaixement anglès, decapitat per Enric VIII, tot i haver estat el seu home de confiança màxima. Ell ens va regalar una pregària per demanar bon humor de lectura imprescindible: «Dóna'm, Senyor, una bona digestió/i, no

cal dir-ho, alguna cosa per digerir./Dóna'm salut al cos./i el bon humor que em cal per mantenir-la./Dóna'm una ànima sana, Senyor./[...]I no em deixis prendre gaire seriosament/aquesta cosa que es fica pertot/que anomenem el JO./Dóna'm Senyor, el sentit de l'humor:/fes-me capaç de riure d'un acudit/perquè sàpiga treure un poc d'alegria de la vida/i la pugui compartir amb els qui m'envolten».

D'haver tingut un punt menys de culte al jo, un punt més de sentit de l'humor; d'haver-se pres menys seriosament, alguns candidats s'ho haurien pensat dues vegades abans de caure en la candidesa de fer-se passar pel que no són: l'encarnació d'unes idees i d'uns principis útils per fer un país més just, més digne i més lliure. La candidesa dels candidats és fatal perquè també parla de la candidesa dels assessors i dels aparells que arriben a pensar que tot s'hi val, que qualsevol val. L'entrevista de l'altre dia suscita un munt de reflexions que atenyen entrevistador, entrevistat, diari i sistema. Però de tot plegat em sembla que el més important és conèixer-nos prou per saber fins on arriba el nostre nivell de competència. Per no fer el cándid. Per no fer el ridícul.